

gen u 't eerst die zee voor te stellen, mag ik nu vragen of de kennismaking u nog steeds bevalt?"

„O ja, zeker! De zee is zoo prachtig!"

„Ik ben schilder weet u, en nu wilde ik u vragen, wat u van mijn laatste schilderij denkt?"

„Ik heb geen verstand . . .," stamelde zij.

„Dat denkt u maar. Wil u hier plaats nemen?"

Rose-Marie gehoorzaamde.

„En uw oogen toemaken?"

Ook dit deed zij geduldig; Frank trok het gordijn op en riep:

„Ziet u nu eens!"

In lang was de zee niet zoo indrukwekkend geweest als op dit oogenblik; het had dien middag geregend en een vrij sterke wind joeg de wolken thans in wilde vaart uit elkander; daar zag men de zonderlingste fantastische gedaanten in sombere en toch bonte kleuren, paarsch, roodblauw, geelgroen, met witgrijze randen, daartusschen vlokken van de zacht blauwe lucht, en over het jagende, klotsende water hellichte vlakken afgewisseld door donkere plassen, alles besprenkeld en overstrooid met schitterend zilverschuim.

Rose-Marie's oogen staarden verbaasd voor zich uit, haar borst ging hijgend op en neer.

„Dat een schilderij . . . . neen . . . . neen!"

En plotseling stroomden de tranen langs haar wangen.

„Is u bedroefd? Huilt u, omdat ik u fop?"

Zij lachte door haar tranen heen, evenals nu juist de zon door de donkere wolken brak en als het ware stroomen licht over de golven blies.

„Och, ik ben zoo kinderachtig . . . , maar 't is zoo mooi, zoo mooi."

De dokter had van terzijde het tooneel aangezien; hij had gelachen om Frank's tooneelmanoeuvre, maar toen hij haar tranen en verwarring zag, keerde hij zich eensklaps om en ging naar den straatkant.

Een poos bleef hij daar staan en streek met de hand door de dikke, volle haren; daarna keerde hij terug naar de tafel, waar Frank aan de beide meisjes zijn schetsen liet zien.

Jans sprak geen woord; juffrouw Bol had thee binnengebracht en koekjes en Jans at en dronk met smaak; Rose-Marie alleen toonde haar groote belangstelling in hetgeen haar getoond werd en toen Frank haar vroeg of hij eens haar portret mocht maken, zag zij eerst den dokter aan of zij haar toestemming zou geven.

„'t Zal een groote dienst zijn, Roosje, dien je mijn neef bewijst," zeide de dokter; „hij is nog aan het studeeren; ik heb van zulke dingen geen verstand, maar hij zegt dat het teekenen van uw hoofd gelijk staat met het volgen van een jaar lessen aan de Academie."

„Ik wist niet dat ik zoo'n belangrijk hoofd had," zeide zij lachend; „als 't u plezier kan doen, wil ik heel graag voor u zitten, maar ik mag toch wel blijven haken, want mijn spreij moet spoedig af."